ZBIERKA ZÁKONOV
SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Ročník 1979

Vyhlásené: 05.05.1979 Vyhlásená verzia v Zbierke zákonov Slovenskej republiky

Obsah tohto dokumentu má informatívny charakter.

48

VYHLÁŠKA
ministra zahraničných vecí
zo 16. februára 1979
o Zmluve medzi Československou socialistickou republikou a Rakúskou republikou o zamedzení dvojakého zdanenia v odbore daní z príjmu a z majetku

Dňa 7. marca 1978 bola vo Viedni podpísaná Zmluva medzi Československou socialistickou republikou a Rakúskou republikou o zamedzení dvojakého zdanenia v odbore daní z príjmu a z majetku.

So Zmluvou vyslovilo súhlas Federálne zhromaždenie Československej socialistickej republiky a prezident ju ratifikoval. Ratifikačné listiny boli vymenené v Prahe 14. decembra 1978.

Podľa svojho článku 28 ods. 2 Zmluva nadobudla platnosť 12. februárom 1979.

České znenie Zmluvy sa vyhlasuje súčasne.*)

Prvý námestník:

Ing. Knižka v. r.

ZMLUVA medzi Československou socialistickou republikou a Rakúskou republikou o zamedzení dvojakého zdanenia v odbore daní z príjmu a z majetku

Prezident Československej socialistickej republiky a spolkový prezident Rakúskej republiky,

vedomí si potreby uľahčovať obchod a podporovať hospodársku spoluprácu v súlade so Záverečným aktom Konferencie o bezpečnosti a spolupráci v Európe,

dohodli sa uzavrieť Zmluvu o zamedzení dvojakého zdanenia v odbore daní z príjmu a z majetku.

Za tým účelom vymenovali za svojich splnomocnencov:

prezident Československej socialistickej republiky

pána Ing. Leopolda Léra,

ministra financií Československej socialistickej republiky,

spolkový prezident Rakúskej republiky

pána vicekancelára Dkfm. Dr. Hannesa Androscha,

spolkového ministra financií Rakúskej republiky,

ktorí po výmene svojich plnomocenstiev, ktoré boli zistené v dobrej a náležitej forme, sa dohodli takto:

Článok 1
Osoby, na ktoré sa Zmluva vzťahuje

Táto Zmluva sa vzťahuje na osoby majúce bydlisko alebo sídlo v jednom alebo v oboch zmluvných štátoch.

Článok 2
Dane, na ktoré sa Zmluva vzťahuje

(1) Táto Zmluva sa vzťahuje na dane z príjmu a z majetku vyberané v niektorom z oboch zmluvných štátov, nech už je spôsob vyberania akýkoľvek.

(2) Za dane z príjmu a z majetku sa považujú všetky dane vyberané z celkového príjmu, zo všetkého majetku alebo z častí príjmu alebo majetku včítane daní zo zisku zo scudzenia hnuteľného alebo nehnuteľného majetku a daní z prírastku hodnoty.

(3) Súčasné dane, na ktoré sa Zmluva vzťahuje, sú:

a) v Československej socialistickej republike:

1. odvod zo zisku a daň zo zisku,
2. daň zo mzdy,
3. daň z príjmov z literárnej a umeleckej činnosti,
4. poľnohospodárska daň,
5. daň z príjmov obyvateľstva,
6. domová daň,
7. odvod z majetku,

(ďalej nazývané „československá daň“);

b) v Rakúskej republike:

1. daň z príjmu,
2. daň právnických osôb,
3. dávka z členstva v dozornej rade,
4. daň z majetku,
5. dávka z majetku, ktorý je odňatý dedičskej dani,
6. živnostenská daň včítane dane z objemu miezd,
7. pozemková daň,
8. dávka z poľnohospodárskych a lesných podnikov,
9. príspevky poľnohospodárskych a lesných podnikov do vyrovnávacieho fondu na podpory rodinám,
10. dávka z ceny pôdy nezastavených pozemkov

(ďalej nazývané „rakúska daň“).

(4) Táto Zmluva sa vzťahuje aj na všetky dane rovnakého alebo podobného druhu, ktoré sa budú vyberať po podpise Zmluvy popri súčasných daniach alebo namiesto nich. Príslušné úrady zmluvných štátov si navzájom oznámia zmeny, ktoré boli vykonané v ich daňových zákonoch, pokiaľ to bude potrebné.

Článok 3
Všeobecné definície

(1) V zmysle tejto Zmluvy, pokiaľ súvislosť nevyžaduje odlišný výklad,

a) výraz „osoba“ zahŕňa fyzické osoby, spoločnosti a všetky iné združenia osôb;

b) výraz „spoločnosť“ označuje právnické osoby alebo nositeľov práv považovaných na účely zdanenia za právnické osoby;

c) výrazy „podnik jedného zmluvného štátu“ a „podnik druhého zmluvného štátu“ označujú podnik, ktorý má v prevádzke osoba majúca bydlisko alebo sídlo v jednom zmluvnom štáte, prípadne podnik, ktorý má v prevádzke osoba majúca bydlisko alebo sídlo v druhom zmluvnom štáte;

d) výraz „štátni príslušníci“ označuje

1. všetky fyzické osoby, ktoré sú štátnymi občanmi niektorého z oboch zmluvných štátov,
2. všetky právnické osoby, spoločnosti osôb a iné združenia osôb, ktoré boli zriadené podľa práva platného v niektorom z oboch zmluvných štátov;

e) výraz „príslušný úrad“ označuje v prípade Československej socialistickej republiky ministra financií Československej socialistickej republiky alebo jeho splnomocneného zástupcu a v prípade Rakúskej republiky spolkového ministra financií Rakúskej republiky.

(2) Každý výraz, ktorý nie je inak definovaný, má pre aplikáciu tejto Zmluvy zmluvným štátom význam, ktorý mu patrí podľa práva tohto štátu, ktoré upravuje dane, ktoré sú predmetom tejto Zmluvy, pokiaľ súvislosť nevyžaduje odlišný výklad.

Článok 4
Daňový domicil

(1) Výraz „osoba majúca bydlisko alebo sídlo v jednom zmluvnom štáte“ označuje v zmysle tejto Zmluvy osobu, ktorá je podľa práva tohto štátu podrobená v tomto štáte zdaneniu z dôvodu svojho bydliska, stáleho pobytu, miesta skutočného vedenia alebo iného podobného kritéria.

(2) Ak má fyzická osoba podľa ustanovenia odseku 1 bydlisko v oboch zmluvných štátoch, postupuje sa takto:

a) Predpokladá sa, že táto osoba má bydlisko v tom zmluvnom štáte, v ktorom má stály byt. Ak má stály byt v oboch zmluvných štátoch, predpokladá sa, že má bydlisko v tom zmluvnom štáte, ku ktorému má užšie osobné a hospodárske vzťahy (stredisko životných záujmov).

b) Ak sa nemôže určiť, ku ktorému zmluvnému štátu má táto osoba užšie osobné a hospodárske vzťahy, alebo ak nemá stály byt v žiadnom zmluvnom štáte, predpokladá sa, že má bydlisko v tom zmluvnom štáte, v ktorom sa obvykle zdržiava.

c) Ak sa táto osoba obvykle zdržiava v oboch zmluvných štátoch alebo ak sa obvykle nezdržiava v žiadnom z nich, predpokladá sa, že má bydlisko v tom zmluvnom štáte, ktorého je štátnym občanom.

d) Ak je táto osoba štátnym občanom oboch zmluvných štátov alebo ak nie je štátnym občanom žiadneho z nich, vynasnažia sa príslušné úrady zmluvných štátov upraviť otázku vzájomnou dohodou.

(3) Ak osoba iná než fyzická osoba má podľa ustanovenia odseku 1 sídlo v oboch zmluvných štátoch, predpokladá sa, že má sídlo v tom zmluvnom štáte, v ktorom je miesto jej skutočného vedenia.

Článok 5
Stála prevádzkáreň

(1) Výraz „stála prevádzkáreň“ označuje v zmysle tejto Zmluvy trvalé zariadenie pre podnikanie, prostredníctvom ktorého podnik vykonáva úplne alebo čiastočne svoju činnosť.

(2) Výraz „stála prevádzkáreň“ zahŕňa najmä:

a) miesto vedenia,

b) odštepný závod,

c) kanceláriu,

d) továreň,

e) dielňu a

f) baňu, ložisko oleja alebo plynu, lom alebo iné miesto, kde sa ťaží pôdne bohatstvo.

(3) Stavenisko alebo montáž sú stálou prevádzkárňou len vtedy, ak trvajú dlhšie ako 12 mesiacov.

(4) Nehľadiac na predchádzajúce ustanovenia tohto článku, nepovažujú sa za stálu prevádzkáreň:

a) zariadenie, ktoré sa využíva iba na uskladnenie, vystavenie alebo dodanie tovaru patriaceho podniku;

b) zásoba tovaru patriaceho podniku, ktorá sa udržiava iba za účelom uskladnenia, vystavenia alebo dodania;

c) zásoba tovaru patriaceho podniku, ktorá sa udržiava iba za účelom spracovania iným podnikom;

d) trvalé zariadenie pre podnikanie, ktoré sa využíva iba za účelom nákupu tovaru alebo zhromažďovania informácií pre podnik;

e) trvalé zariadenie pre podnikanie, ktoré sa využíva iba za účelom vykonávania iných činností pre podnik, ktoré majú prípravný charakter alebo predstavujú pomocnú činnosť;

f) trvalé zariadenie pre podnikanie, ktoré sa udržiava iba za účelom vykonávania viacerých činností vymenovaných pod písmenami a) až e) za predpokladu, že celková činnosť trvalého zariadenia z toho vyplývajúca má prípravný charakter alebo predstavuje pomocnú činnosť.

(5) Ak osoba - iná ako nezávislý zástupca v zmysle odseku 6 - koná za podnik a má v niektorom zmluvnom štáte splnomocnenie uzavierať v mene podniku zmluvy a ak tam toto splnomocnenie obvykle využíva, posudzuje sa podnik nehľadiac na ustanovenia odsekov 1 a 2 tak, ako by mal v tomto štáte stálu prevádzkáreň pre všetky činnosti vykonávané touto osobou pre podnik, ledaže sa tieto činnosti obmedzujú na činnosti vymenované v odseku 4, ktoré, keby sa vykonávali prostredníctvom trvalého zariadenia pre podnikanie, by toto zariadenie podľa uvedeného odseku neurobili stálou prevádzkárňou.

(6) Nepredpokladá sa, že podnik má stálu prevádzkáreň v niektorom zmluvnom štáte len preto, že tam vykonáva svoju činnosť prostredníctvom makléra, komisionára alebo iného nezávislého zástupcu, pokiaľ tieto osoby konajú v rámci svojho riadneho podnikania.

(7) Skutočnosť, že spoločnosť, ktorá má sídlo v jednom zmluvnom štáte, ovláda spoločnosť alebo je ovládaná spoločnosťou, ktorá má sídlo v druhom zmluvnom štáte alebo ktorá tam vykonáva svoju činnosť (či už prostredníctvom stálej prevádzkárne alebo inak), neurobí sama osebe zo žiadnej tejto spoločnosti stálu prevádzkáreň druhej spoločnosti.

Článok 6
Príjmy z nehnuteľného majetku

(1) Príjmy, ktoré osoba majúca bydlisko alebo sídlo v jednom zmluvnom štáte poberá z nehnuteľného majetku (včítane príjmov z poľnohospodárskych a lesných podnikov), ktorý leží v druhom zmluvnom štáte, sa môžu zdaniť v tomto druhom štáte.

(2) Výraz „nehnuteľný majetok“ má význam, ktorý mu patrí podľa práva toho zmluvného štátu, v ktorom tento majetok leží. Tento výraz zahŕňa v každom prípade príslušenstvo nehnuteľného majetku, živý a mŕtvy inventár poľnohospodárskych a lesných podnikov, práva, pre ktoré platia predpisy občianskeho práva vzťahujúce sa na pozemky, práva užívania nehnuteľného majetku a práva na premenlivé alebo pevné náhrady platené za ťažbu alebo za právo na ťažbu nerastných ložísk, prameňov a iného pôdneho bohatstva; lode a lietadlá sa nepovažujú za nehnuteľný majetok.

(3) Ustanovenie odseku 1 platí pre príjmy z priameho užívania, z nájmu alebo árendy a z každého iného spôsobu užívania nehnuteľného majetku.

(4) Ustanovenia odsekov 1 a 3 platia aj pre príjmy z nehnuteľného majetku podniku a pre príjmy z nehnuteľného majetku užívaného na výkon nezávislého povolania.

Článok 7
Zisky podnikov

(1) Zisky podniku jedného zmluvného štátu sa môžu zdaniť len v tomto štáte, pokiaľ podnik nevykonáva svoju činnosť v druhom zmluvnom štáte prostredníctvom stálej prevádzkárne, ktorá je tam umiestnená. Ak podnik vykonáva svoju činnosť týmto spôsobom, môžu sa zisky podniku

zdaniť v tomto druhom štáte, ale iba v takom rozsahu, v akom ich možno pričítať tejto stálej prevádzkárni.

(2) Ak podnik jedného zmluvného štátu vykonáva svoju činnosť v druhom zmluvnom štáte prostredníctvom stálej prevádzkárne, ktorá je tam umiestnená, prisudzujú sa, s výhradou ustanovenia odseku 3, v každom zmluvnom štáte tejto stálej prevádzkárni zisky, ktoré by bola mohla docieliť, keby bola ako samostatný podnik vykonávala rovnaké alebo obdobné činnosti za rovnakých alebo obdobných podmienok a bola celkom nezávislá v styku s podnikom, ktorého je stálou prevádzkárňou.

(3) Pri výpočte ziskov stálej prevádzkárne sa povoľuje odpočítať náklady vynaložené na túto stálu prevádzkáreň včítane výdavkov vedenia a všeobecných správnych výdavkov, či už vznikli v štáte, v ktorom je táto stála prevádzkáreň umiestnená, alebo inde.

(4) Pokiaľ je v niektorom zmluvnom štáte obvyklé určovať zisky, ktoré sa majú pričítať stálej prevádzkárni, na základe rozdelenia celkových ziskov podniku jeho rôznym častiam, nevylučuje ustanovenie odseku 2, aby tento zmluvný štát určil zisky, ktoré sa majú zdaniť, týmto obvyklým rozdelením; použitý spôsob rozdelenia ziskov musí však byť taký, aby výsledok bol v súlade so zásadami ustanovenými v tomto článku.

(5) Stálej prevádzkárni sa nepričítajú žiadne zisky na základe skutočnosti, že iba nakupovala tovar pre podnik.

(6) Zisky, ktoré sa majú pričítať stálej prevádzkárni, sa určia pre aplikáciu predchádzajúcich odsekov každý rok rovnakým spôsobom, pokiaľ neexistujú dostatočné dôvody pre iný postup.

(7) Ak zisky zahŕňajú príjmy, o ktorých sa hovorí v iných článkoch tejto Zmluvy, nebudú ustanovenia oných článkov dotknuté ustanoveniami tohto článku.

(8) Ustanovenia tohto článku sa použijú aj na príjmy, ktoré vyplývajú tichému spoločníkovi z jeho účasti na „tichej spoločnosti“ rakúskeho práva.

Článok 8
Lodná a letecká doprava

(1) Osoba majúca bydlisko alebo sídlo v niektorom zmluvnom štáte môže byť zdanená, pokiaľ ide o zisky z prevádzky námorných lodí, člnov pre vnútrozemskú plavbu alebo lietadiel v medzinárodnej doprave, len v tomto zmluvnom štáte.

(2) Ustanovenie odseku 1 platí primerane pre účasti podniku námornej alebo vnútrozemskej plavby alebo leteckej dopravy na poole, spoločnej prevádzke alebo na inom medzinárodnom prevádzkovom združení.

Článok 9
Spojené podniky

Ak

a) sa podnik jedného zmluvného štátu podieľa priamo alebo nepriamo na vedení, kontrole alebo majetku podniku druhého zmluvného štátu alebo

b) tie isté osoby sa priamo alebo nepriamo podieľajú na vedení, kontrole alebo majetku podniku jedného zmluvného štátu i podniku druhého zmluvného štátu

a ak sa v týchto prípadoch medzi oboma podnikmi v ich obchodných alebo finančných vzťahoch dojednali alebo sa im uložili podmienky, ktoré sa líšia od podmienok, ktoré by boli dojednané medzi nezávislými podnikmi, môžu sa do ziskov tohto podniku včleniť a primerane zdaniť zisky, ktoré by bez týchto podmienok bol docielil jeden z podnikov, ktoré sa však vzhľadom na tieto podmienky nedocielili.

Článok 10
Dividendy

(1) Dividendy vyplácané spoločnosťou, ktorá má sídlo v jednom zmluvnom štáte, osobe majúcej bydlisko alebo sídlo v druhom zmluvnom štáte sa môžu zdaniť v tomto druhom štáte.

(2) Tieto dividendy sa však môžu zdaniť v zmluvnom štáte, v ktorom má sídlo spoločnosť, ktorá ich vypláca, a to podľa práva tohto štátu; daň však nesmie presiahnuť 10 % hrubej sumy dividend.

(3) Výraz „dividendy“ použitý v tomto článku označuje príjmy z účastín, požitkových účastín alebo požitkových listín, kuksov, zakladateľských podielov alebo iných práv - s výnimkou pohľadávok - s účasťou na zisku a príjmy z iných podielov na spoločnosti, ktoré sú podľa práva štátu, v ktorom má sídlo spoločnosť, ktorá rozdeľuje dividendy daňovo postavené na úroveň príjmom z účastín.

(4) Ustanovenia odsekov 1 a 2 sa nepoužijú, ak príjemca dividend majúci bydlisko alebo sídlo v jednom zmluvnom štáte vykonáva v druhom zmluvnom štáte, v ktorom má sídlo spoločnosť vyplácajúca dividendy, priemyselnú alebo obchodnú činnosť prostredníctvom stálej prevádzkárne, ktorá je tam umiestnená, alebo nezávislé povolanie prostredníctvom trvalého zariadenia tam umiestneného a ak účasť, pre ktorú sa dividendy vyplácajú, skutočne patrí k tejto stálej prevádzkárni alebo k tomuto trvalému zariadeniu. V takom prípade sa použijú ustanovenia článku 7, prípadne článku 14.

(5) Ak spoločnosť majúca sídlo v jednom zmluvnom štáte dosahuje zisky alebo príjmy z druhého zmluvného štátu, nemôže tento druhý štát zdaniť dividendy vyplácané spoločnosťou, ledaže sa tieto dividendy vyplácajú osobe majúcej bydlisko alebo sídlo v druhom štáte alebo že účasť, pre ktorú sa dividendy vyplácajú, skutočne patrí k stálej prevádzkárni alebo k trvalému zariadeniu, ktoré sú umiestnené v druhom štáte, ani podrobiť zisky spoločnosti dani z nerozdelených ziskov, ani keď vyplácané dividendy alebo nerozdelené zisky pozostávajú úplne alebo čiastočne zo ziskov alebo z príjmov docielených v tomto druhom štáte.

Článok 11
Úroky

(1) Úroky majúce zdroj v jednom zmluvnom štáte a vyplácané osobe majúcej bydlisko alebo sídlo v druhom zmluvnom štáte sa môžu zdaniť iba v tomto druhom štáte.

(2) Výraz „úroky“ použitý v tomto článku označuje príjmy z pohľadávok akéhokoľvek druhu, aj keď sú pohľadávky zabezpečené záložnými právami na nehnuteľnostiach alebo opatrené účasťou na zisku dlžníka, a najmä príjmy z verejných pôžičiek a z obligácií včítane s nimi spojených prémií a ziskov zo zlosovateľných pôžičiek. Penále za oneskorené platenie sa nepovažuje za úroky v zmysle tohto článku.

(3) Ustanovenie odseku 1 sa nepoužije, ak príjemca úrokov, ktorý má bydlisko alebo sídlo v jednom zmluvnom štáte, vykonáva v druhom zmluvnom štáte, v ktorom majú úroky zdroj, priemyselnú alebo obchodnú činnosť prostredníctvom stálej prevádzkárne, ktorá je tam umiestnená, alebo nezávislé povolanie prostredníctvom trvalého zariadenia tam umiestneného a ak pohľadávka, z ktorej sa úroky platia, skutočne patrí k tejto stálej prevádzkárni alebo k tomuto trvalému zariadeniu. V takom prípade sa použijú ustanovenia článku 7, prípadne článku 14.

(4) Ak úroky - posudzované so zreteľom na pohľadávku, z ktorej sa platia, presahujú v dôsledku osobitných vzťahov existujúcich medzi dlžníkom a príjemcom úrokov alebo medzi oboma a treťou osobou sumu, ktorú by bol dlžník dojednal s príjemcom; keby nebolo takých vzťahov, použijú sa ustanovenia tohto článku len na túto naposledy spomenutú sumu. Suma, ktorá ju presahuje, sa

môže v tomto prípade zdaniť podľa práva každého zmluvného štátu a s prihliadnutím na iné ustanovenia tejto Zmluvy.

Článok 12
Licenčné poplatky

(1) Licenčné poplatky majúce zdroj v jednom zmluvnom štáte a poberané osobou, ktorá má bydlisko alebo sídlo v druhom zmluvnom štáte, sa môžu zdaniť v tomto druhom štáte.

(2) Licenčné poplatky uvedené v odseku 3 písm. a) sa však môžu zdaniť v zmluvnom štáte, v ktorom je ich zdroj, a to podľa práva tohto štátu; daň však nesmie prekročiť 5 % hrubej sumy licenčných poplatkov.

(3) Výraz „licenčné poplatky“ použitý v tomto článku označuje náhrady akéhokoľvek druhu platené za použitie alebo za právo na použitie

a) patentov, ochranných známok, vzorov alebo modelov, plánov, tajných vzorcov alebo postupov alebo za použitie alebo za právo na použitie priemyselného, obchodného alebo vedeckého zariadenia alebo za oznámenie priemyselných obchodných alebo vedeckých skúseností,

b) autorských práv k literárnym, umeleckým alebo vedeckým dielam včítane kinematografických filmov.

(4) Predpokladá sa, že licenčné poplatky majú zdroj v jednom zmluvnom štáte, ak dlžníkom je tento štát sám, niektoré z jeho územných korporácií alebo osoba majúca bydlisko alebo sídlo v tomto štáte. Ak však dlžník licenčných poplatkov bez ohľadu na to, či má alebo nemá bydlisko alebo sídlo v niektorom zmluvnom štáte, má v jednom zmluvnom štáte stálu prevádzkáreň alebo trvalé zariadenie a ak záväzok, pre ktorý sa licenčné poplatky platia, bol dojednaný na účely stálej prevádzkárne alebo trvalého zariadenia a ak stála prevádzkáreň alebo trvalé zariadenie znáša licenčné poplatky, predpokladá sa, že licenčné poplatky majú zdroj v štáte, v ktorom je umiestnená stála prevádzkáreň alebo trvalé zariadenie.

(5) Ustanovenia odsekov 1 a 2 sa nepoužijú, ak príjemca licenčných poplatkov majúci bydlisko alebo sídlo v jednom zmluvnom štáte vykonáva v druhom zmluvnom štáte, v ktorom majú licenčné poplatky zdroj, priemyselnú alebo obchodnú činnosť prostredníctvom stálej prevádzkárne, ktorá je tam umiestnená, alebo nezávislé povolanie prostredníctvom trvalého zariadenia tam umiestneného a ak práva alebo majetkové hodnoty, za ktoré sa licenčné poplatky platia, skutočne patria k tejto stálej prevádzkárni alebo k tomuto trvalému zariadeniu. V takom prípade sa použijú ustanovenia článku 7, prípadne článku 14.

(6) Ak licenčné poplatky - posudzované so zreteľom na plnenie, za ktoré sa platia, presahujú v dôsledku osobitných vzťahov medzi dlžníkom a príjemcom licenčných poplatkov alebo medzi oboma a treťou osobou sumu, ktorú by bol dlžník dojednal s príjemcom, keby nebolo takých vzťahov, použijú sa ustanovenia tohto článku len na túto naposledy spomenutú sumu. Suma, ktorá ju presahuje, sa môže v tomto prípade zdaniť podľa práva každého zmluvného štátu a s prihliadnutím na iné ustanovenia tejto Zmluvy.

Článok 13
Zisky zo scudzenia majetku

(1) Zisky, ktoré poberá osoba majúca bydlisko alebo sídlo v jednom zmluvnom štáte zo scudzenia nehnuteľného majetku v zmysle článku 6, ktorý leží v druhom zmluvnom štáte, sa môžu zdaniť v tomto druhom štáte.

(2) Zisky zo scudzenia hnuteľného majetku, ktorý je prevádzkovým majetkom stálej prevádzkárne, ktorú má podnik jedného zmluvného štátu v druhom zmluvnom štáte alebo ktorý

patrí k trvalému zariadeniu, ktoré osoba majúca bydlisko v jednom zmluvnom štáte má k dispozícii v druhom zmluvnom štáte na výkon nezávislého povolania, včítane takých ziskov docielených zo scudzenia takej stálej prevádzkárne (samotnej alebo spolu s celým podnikom) alebo takého trvalého zariadenia, sa môžu zdaniť v tomto druhom štáte.

(3) Nehľadiac na ustanovenia odseku 2 zisky, ktoré osoba majúca bydlisko alebo sídlo v niektorom zmluvnom štáte docielila zo scudzenia námorných lodí alebo člnov pre vnútrozemskú plavbu alebo lietadiel v medzinárodnej doprave a hnuteľného majetku, ktorý slúži prevádzke týchto námorných lodí alebo člnov pre vnútrozemskú plavbu a lietadiel, sa môžu zdaniť len v tomto zmluvnom štáte.

(4) Zisky zo scudzenia majetku, ktorý nie je uvedený v odsekoch 1, 2 a 3, sa môžu zdaniť len v zmluvnom štáte, v ktorom má scudziteľ bydlisko alebo sídlo.

Článok 14
Samostatné povolania

(1) Príjmy, ktoré osoba majúca bydlisko v jednom zmluvnom štáte poberá zo slobodného povolania alebo inej samostatnej činnosti, sa môžu zdaniť len v tomto štáte, pokiaľ táto osoba nemá pravidelne k dispozícii v druhom zmluvnom štáte trvalé zariadenie na výkon svojej činnosti. Ak má k dispozícii také trvalé zariadenie, môžu sa príjmy zdaniť v druhom štáte, ale len v rozsahu, v akom ich možno pričítať tomuto trvalému zariadeniu.

(2) Výraz „slobodné povolanie“ zahŕňa najmä samostatne vykonávané vedecké, literárne, umelecké, vychovávateľské alebo učiteľské činnosti, ako aj samostatné činnosti lekárov, právnych zástupcov, inžinierov, architektov a daňových poradcov.

Článok 15
Zamestnanie

(1) Platy, mzdy a podobné odmeny, ktoré osoba majúca bydlisko v jednom zmluvnom štáte poberá zo zamestnania, sa môžu, s výhradou ustanovení článkov 16, 18 a 19, zdaniť len v tomto štáte, pokiaľ sa zamestnanie nevykonáva v druhom zmluvnom štáte. Ak sa tam zamestnanie vykonáva, môžu sa odmeny zaň prijaté zdaniť v tomto druhom štáte.

(2) Odmeny, ktoré osoba majúca bydlisko v jednom zmluvnom štáte poberá zo zamestnania vykonávaného v druhom zmluvnom štáte, sa môžu bez ohľadu na ustanovenie odseku 1 zdaniť len v prv spomenutom štáte, ak

a) príjemca sa nezdržiava v druhom štáte v priebehu príslušného kalendárneho roka v úhrne dlhšie ako 183 dní a

b) odmeny sú vyplácané zamestnávateľom alebo za zamestnávateľa, ktorý nemá bydlisko alebo sídlo v druhom štáte, a

c) odmeny nejdú na ťarchu stálej prevádzkárne alebo trvalého zariadenia, ktoré má zamestnávateľ v druhom štáte.

(3) Nehľadiac na predchádzajúce ustanovenia tohto článku odmeny poberané zo zamestnania vykonávaného na palube námornej lode alebo člnu pre vnútrozemskú plavbu alebo lietadla v medzinárodnej doprave sa môžu zdaniť len v zmluvnom štáte, v ktorom má bydlisko alebo sídlo osoba, ktorá dosahuje zisky z prevádzky námornej lode, člnu pre vnútrozemskú plavbu alebo lietadla.

Článok 16
Tantiémy

Odmeny členov dozornej alebo správnej rady a podobné platy, ktoré osoba majúca bydlisko v jednom zmluvnom štáte poberá ako člen dozornej alebo správnej rady spoločnosti, ktorá má sídlo v druhom zmluvnom štáte, sa môžu zdaniť v tomto druhom štáte.

Článok 17
Umelci a športovci

(1) Príjmy, ktoré osoba majúca bydlisko v jednom zmluvnom štáte činná ako umelec, ako napr. divadelný, filmový, rozhlasový a televízny umelec, ako aj hudobník alebo ako športovec poberá za svoju činnosť vykonávanú osobne v druhom zmluvnom štáte, sa môžu bez ohľadu na ustanovenia článkov 14 a 15 zdaniť v tomto druhom štáte.

(2) Ak príjmy z činnosti, ktorú osobne vykonáva umelec alebo športovec v tomto postavení, neplynú tomuto umelcovi alebo športovcovi samému, ale inej osobe, môžu sa tieto príjmy bez ohľadu na ustanovenia článkov 7, 14 a 15 zdaniť v zmluvnom štáte, v ktorom umelec alebo športovec vykonáva svoju činnosť.

Článok 18
Penzie

Penzie a podobné platy vyplácané z dôvodu skoršieho zamestnania osobe, ktorá má bydlisko v niektorom zmluvnom štáte, sa môžu, s výhradou ustanovenia článku 19 ods. 1, zdaniť iba v tomto štáte.

Článok 19
Výkon verejných funkcií

(1) Platy včítane penzií, ktoré niektorý zmluvný štát alebo jeho územná korporácia vypláca priamo alebo z fondu zriadeného týmto štátom alebo touto územnou korporáciou fyzickej osobe za služby preukázané tomuto štátu alebo tejto územnej korporácii pri výkone verejných funkcií, sa môžu zdaniť v tomto štáte. Toto ustanovenie sa však nevzťahuje na platy, ktoré sa vyplácajú osobám, ktoré sú štátnymi príslušníkmi druhého štátu.

(2) Na platy alebo penzie za služby, ktoré boli preukázané v súvislosti s obchodnou alebo priemyselnou činnosťou niektorého zmluvného štátu alebo niektorej z jeho územných korporácií, sa použijú ustanovenia článkov 15, 16 a 18.

Článok 20
Študenti

Platy, ktoré študent, praktikant alebo učeň, ktorý sa zdržiava v jednom zmluvnom štáte výhradne za účelom štúdia alebo výcviku a ktorý má v druhom zmluvnom štáte bydlisko alebo tam mal bydlisko bezprostredne pred svojim príchodom do prv spomenutého štátu, dostáva na výživu, štúdium alebo výcvik, sa nemôžu zdaniť v prv spomenutom štáte, pokiaľ tieto platy pochádzajú zo zdrojov mimo tohto štátu.

Článok 21
Iné príjmy

(1) Príjmy osoby majúcej bydlisko alebo sídlo v niektorom zmluvnom štáte, o ktorých sa nehovorí v predchádzajúcich článkoch, sa môžu zdaniť bez ohľadu na svoj pôvod len v tomto štáte.

(2) Ustanovenie odseku 1 sa nepoužije, ak príjemca majúci bydlisko alebo sídlo v jednom zmluvnom štáte vykonáva v druhom zmluvnom štáte priemyselnú alebo obchodnú činnosť prostredníctvom stálej prevádzkárne, ktorá je tam umiestnená, alebo nezávislé povolanie prostredníctvom trvalého zariadenia tam umiestneného a práva alebo majetkové hodnoty, pre ktoré sa príjmy platia, skutočne patria k tejto stálej prevádzkárni alebo k tomuto trvalému zariadeniu. V tomto prípade sa použije článok 7, prípadne článok 14. To neplatí pre príjmy z nehnuteľného majetku v zmysle článku 6 odseku 2.

Článok 22
Majetok

(1) Nehnuteľný majetok v zmysle článku 6, ktorý patrí osobe majúcej bydlisko alebo sídlo v jednom zmluvnom štáte a ktorý je umiestnený v druhom zmluvnom štáte, sa môže zdaniť v tomto druhom štáte.

(2) Hnuteľný majetok, ktorý je prevádzkovým majetkom stálej prevádzkárne, ktorú podnik jedného zmluvného štátu má v druhom zmluvnom štáte, alebo ktorý patrí k trvalému zariadeniu, ktoré má k dispozícii osoba majúca bydlisko alebo sídlo v jednom zmluvnom štáte na výkon nezávislého povolania v druhom zmluvnom štáte, sa môže zdaniť v tomto druhom štáte.

(3) Námorné lode alebo člny pre vnútrozemskú plavbu a lietadlá používané v medzinárodnej doprave a hnuteľný majetok slúžiaci prevádzke týchto lodí, členov a lietadiel sa môžu zdaniť len v zmluvnom štáte, v ktorom má bydlisko alebo sídlo osoba, ktorá docieľuje zisky z prevádzky námornej lode alebo člnu pre vnútrozemskú plavbu alebo lietadla.

(4) Všetky ostatné časti majetku osoby majúcej bydlisko alebo sídlo v niektorom zmluvnom štáte sa môžu zdaniť len v tomto štáte.

Článok 23
Vylúčenie dvojakého zdanenia

(1) Osobe majúcej bydlisko alebo sídlo v Československej socialistickej republike sa určí daň takto:

a) Príjmy pochádzajúce z Rakúskej republiky - s výnimkou príjmov patriacich pod ustanovenia písmena b) - a majetkové hodnoty umiestnené v Rakúskej republike, ktoré sa môžu zdaniť podľa tejto Zmluvy v Rakúskej republike, sa v Československej socialistickej republike vynímajú zo zdanenia. Československá socialistická republika môže však pri určení dane z ostatného príjmu alebo z ostatného majetku tejto osoby použiť sadzbu dane, ktorá by sa použila, keby príslušné príjmy alebo príslušný majetok neboli zo zdanenia vyňaté.

b) Pri určení československých daní sa do daňového základu zahrnú príjmy z Rakúskej republiky, ktoré sa podľa článkov 10, 12, 16 alebo 17 môžu zdaniť v Rakúskej republike. Daň zaplatená v Rakúskej republike podľa článkov 10, 12, 16 a 17 sa započíta na daň vyberanú v Československej socialistickej republike z týchto príjmov. Suma, ktorá sa započíta, nemôže však prekročiť takú časť dane vypočítanej pred započítaním, ktorá pripadá na tieto príjmy podliehajúce zdaneniu v Rakúskej republike.

(2) Osobe majúcej bydlisko alebo sídlo v Rakúskej republike sa určí daň takto:

a) Ak osoba majúca bydlisko alebo sídlo v Rakúskej republike poberá príjmy alebo má majetok a ak tieto príjmy alebo tento majetok sa môžu podľa tejto Zmluvy zdaniť v Československej socialistickej republike, vyjme Rakúska republika, s výhradou ustanovenia uvedeného pod písmenom b), tieto príjmy alebo tento majetok zo zdanenia; Rakúska republika môže však pri určení dane z ostatného príjmu alebo z ostatného majetku tejto osoby použiť sadzbu dane, ktorá by sa použila, keby príslušné príjmy alebo príslušný majetok neboli zo zdanenia vyňaté.

b) Ak osoba majúca bydlisko alebo sídlo v Rakúskej republike poberá príjmy, ktoré sa môžu zdaniť podľa článkov 10 alebo 12 v Československej socialistickej republike, započíta Rakúska republika na daň, ktorá sa má vybrať z príjmu tejto osoby, sumu, ktorá zodpovedá dani zaplatenej v Československej socialistickej republike. Suma, ktorá sa započíta, nemôže však prekročiť takú časť dane vypočítanej pred započítaním, ktorá pripadá na príjmy, ktoré sa poberajú v Československej socialistickej republike.

Článok 24
Zásada rovnakého nakladania

(1) Štátni príslušníci jedného zmluvného štátu nesmú byť podrobení v druhom zmluvnom štáte žiadnemu zdaneniu alebo povinnosti s ním spojenej, ktoré sú iné alebo ťažšie ako zdanenie a s ním spojené povinnosti, ktorým sú alebo môžu byť podrobení štátni príslušníci tohto druhého štátu nachádzajúci sa v rovnakej situácii. Toto ustanovenie platí bez ohľadu na ustanovenie článku 1 aj pre osoby, ktoré nemajú bydlisko alebo sídlo v žiadnom zmluvnom štáte.

(2) Zdanenie stálej prevádzkárne, ktorú má podnik jedného zmluvného štátu v druhom zmluvnom štáte, nesmie byť v tomto druhom štáte nepriaznivejšie ako zdanenie podnikov tohto druhého štátu, ktoré vykonávajú rovnakú činnosť. Toto ustanovenie sa nebude vykladať ako záväzok jedného zmluvného štátu, aby osobám majúcim bydlisko v druhom zmluvnom štáte priznal daňové oslobodenia, úľavy a zníženie dane z dôvodu osobného stavu alebo povinností k rodine, ktoré priznáva osobám, ktoré na jeho území majú bydlisko.

(3) Podniky jedného zmluvného štátu, ktorých majetok patrí úplne alebo čiastočne priamo alebo nepriamo osobe majúcej bydlisko alebo sídlo v druhom zmluvnom štáte alebo väčšiemu počtu takých osôb alebo podlieha ich kontrole, nemôžu byť podrobené v prv spomenutom štáte žiadnemu zdaneniu alebo povinnosti s ním spojenej, ktoré sú iné alebo ťažšie ako zdanenie a s ním spojené povinnosti, ktorým sú alebo môžu byť podrobené iné podobné podniky tohto prv spomenutého štátu.

(4) Tento článok sa bez ohľadu na ustanovenia článku 2 vzťahuje na dane akéhokoľvek druhu a pomenovania.

Článok 25
Riešenie prípadov dohodou

(1) Ak sa niektorá osoba domnieva, že opatrenia jedného alebo oboch zmluvných štátov vedú alebo povedú u nej k zdaneniu, ktoré nie je v súlade s touto Zmluvou, môže nezávisle od opravných prostriedkov podľa vnútroštátneho práva týchto štátov predložiť svoj prípad príslušnému úradu zmluvného štátu, v ktorom má bydlisko alebo sídlo, lebo pokiaľ jej prípad patrí pod ustanovenie článku 24 odseku 1, príslušnému úradu zmluvného štátu, ktorého je štátnym príslušníkom. Prípad musí byť predložený v priebehu troch rokov po tom, čo bolo prvý raz oznámené opatrenie vedúce k zdaneniu, ktoré nie je v súlade s touto Zmluvou.

(2) Ak bude príslušný úrad považovať námietku za oprávnenú a ak nebude môcť sám nájsť uspokojivé riešenie, bude sa usilovať, aby prípad upravil dohodou s príslušným úradom druhého zmluvného štátu tak, aby sa vylúčilo zdanenie, ktoré nie je v zhode s touto Zmluvou. Riešenie dohodou sa vykoná bez ohľadu na lehoty vnútroštátneho práva zmluvných štátov.

(3) Príslušné úrady zmluvných štátov sa budú usilovať vzájomnou dohodou vyriešiť ťažkosti alebo pochybnosti, ktoré môžu vzniknúť pri výklade alebo aplikácii tejto Zmluvy. Môžu sa tiež navzájom poradiť za účelom vylúčenia dvojakého zdanenia v prípadoch, ktoré táto Zmluva neupravuje.

(4) Príslušné úrady zmluvných štátov môžu vstúpiť do priameho styku za účelom dosiahnutia dohody v zmysle predchádzajúcich odsekov. Ak sa ústna výmena názorov javí pre dosiahnutie dohody účelnou, môže sa taká výmena názorov konať v komisii, ktorá sa skladá zo zástupcov príslušných úradov zmluvných štátov.

Článok 26
Výmena informácií

(1) Príslušné úrady zmluvných štátov si budú navzájom vymieňať informácie potrebné na vykonávanie tejto Zmluvy. Všetky takto vymenené informácie sa musia udržiavať v tajnosti a môžu sa oznámiť len osobám alebo úradom povereným vyrubovaním a vyberaním daní, ktoré sú predmetom tejto Zmluvy.

(2) Ustanovenia odseku 1 sa nebudú v žiadnom prípade vykladať tak, že ukladajú jednému zo zmluvných štátov povinnosť

a) vykonať správne opatrenia, ktoré by sa odchyľovali od zákonov alebo správnej praxe tohto alebo druhého zmluvného štátu;

b) oznámiť údaje, ktoré by sa nemohli dosiahnuť na základe platných zákonov alebo v normálnom správnom konaní tohto alebo druhého zmluvného štátu;

c) poskytnúť informácie, ktoré by odhalili obchodné, podnikové alebo pracovné tajomstvo alebo obchodný postup alebo ktorých poskytnutie by bolo v rozpore s verejným poriadkom.

Článok 27
Diplomatickí a konzulárni úradníci

Táto Zmluva sa nedotýka daňových výsad, ktoré patria diplomatickým a konzulárnym úradníkom podľa všeobecných pravidiel medzinárodného práva alebo na základe osobitných dohôd.

Článok 28
Nadobudnutie platnosti

(1) Táto Zmluva podlieha ratifikácii. Ratifikačné listiny budú vymenené v Prahe v čo najkratšom čase.

(2) Táto Zmluva nadobudne platnosť šesťdesiatym dňom po výmene ratifikačných listín.

(3) Ustanovenia tejto Zmluvy sa budú prvý raz aplikovať na dane, ktoré sa budú vyberať za kalendárny rok, ktorý nasleduje po roku, v ktorom boli vymenené ratifikačné listiny.

Článok 29
Skončenie platnosti

Táto Zmluva zostane v platnosti, kým ju jeden z oboch zmluvných štátov nevypovie. Každý zmluvný štát môže Zmluvu vypovedať písomne diplomatickou cestou v lehote najmenej šesť mesiacov ku koncu kalendárneho roka. V tomto prípade sa Zmluva použije naposledy na dane, ktoré sa vyberajú za kalendárny rok, ku koncu ktorého bola daná výpoveď.

Na dôkaz toho vymenovaní splnomocnenci podpísali túto Zmluvu a opatrili ju pečaťami.

Dané vo Viedni 7. marca 1978 vo dvoch vyhotoveniach, každé v českom a nemeckom jazyku, pričom obe znenia majú rovnakú platnosť.

Za Československú socialistickú

republiku:

L. Lér v. r.

Za Rakúsku republiku:

Androsch v. r.

*) Tu sa uverejňuje slovenský preklad.

Vydavateľ Zbierky zákonov Slovenskej republiky a prevádzkovateľ právneho a informačného portálu Slov-Lex dostupného na webovom sídle www.slov-lex.sk je Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, Župné námestie 13, 813 11 Bratislava, tel.: 02 571 01 000, e-mail: helpdesk@slov-lex.sk.